

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egy évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona, negyedévre 1 frt = 2 korona.

Ugyan szám ára 10 kr. = 20 pillér.

Felolvas szerkesztő:

WITTINGER ANTAL.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadó tulajdonoshoz, Feigl Gyula nyomdáshoz (városház 81) intézendők. Nyitlter sora 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint

Elnökválasztás.

A „Magyarországi Turista-Egyesület Köszegi Osztálya” ma tartja meg évi közgyűlését, melyen a rendesen fölvett tárgyakon kívül választ elnököt, alelnököt és ennek folytán egy-két választmányi tagot. Ez a dolog, a választás tudniillik, az utolsó pillanatban merülvén fel, egy kis meglepetés számba megy és azért nem egészen könnyű az elintézése. Fejtörést okozott már az utóbbi időben és gordiusi csomóvá dagadt a mai napra. — Ki legyen az elnök, kit választunk alelnöknek? — kérdezik egymástól turista-tagjaink s nem talál a kérdésre egyik is kielégítő választ. Szépen vannak az osztálynak tagjai, közülök nagy számmal előkelő egyének, de elnöknek való kevés. Már tudniillik, ha úgy fogjuk fel a kérdést, hogy az illető megválasztandónak társadalmi állásán kívül bizonyos befolyás, akcióképesség felett kell rendelkeznie.

Az elnök mindenütt lelke az illető egyesületnek, melynek élete a vezetőtől függ, növelése egy kéznek a munkája, sikerei pedig a fő érdemeinek tudandók be. Ha a köszegi turista-osztály bevált s minden tekintetben megfelelt a hozzá kötött reményeknek, az elegendig nagy részben, sőt bizonyos tekintetben *kizárólag* Markovits József, a visszalépett elnök érdeme gyanánt tekintendő; s hogy ha már most ez az egyesület a jövőben is prosperálni akar, ebben az esetben legalább is olyan egyént kell választani, mint a minő az előbbi vezető volt: tekintélyes, befolyásos embert.

Köszeg egyik vitális érdeke, hogy a turista-ügy fennálljon és a jövőben is folytonosan fejlőd-

jék. Kár volna tehát, ha a személyváltozások egyuttal változást ideznének elő a turista-életben, különösen, ha ez a visszaesés színezetével bírna. Kár volna, ha a ma összeülő osztálygyűlés nem tudná az elnökkризист oly formában megoldani, a mely a turistaügy érdekében a leghelyesebbnek mutatkozik: a közmegegyezéssel való eljárást oly ember megnyerésére, akinek tekintélye és befolyása garanciát nyújt a jövőben kifejtendő sikeres működésre, folytatására annak a munkának, a mely városunk emelésében, különösen külső csínjának és idegen-forgalmának előmozdításában szemmel látható sikereket tudott produkálni.

A bizalom embere pedig, aki Markovits örökét átveendő lesz, viselje gondját a szépen fejlődő turista-ügynek és működjék közre a város fejlődésének, előmozdításában fáradhatatlanul, sok szerencsével.

A gazda reménye.

(A. B.) A mezők bányája kizöldült. A jól művelt földek őseréje szárbá hajja nemsokára a vetést, kifejlik, megerik a kalász, magtárba kerül a szem, várva a vevőt. Vajjon fog-e jönni, és ha igen, milyen árat lesz hajlandó adni? Ez a nagy kérdés, a melyen megfordul jóformán minden.

Tavaly, évek óta először, megkönnyebűlten söhajtott föl a magyar gazda, mert türhető áratok ígérték neki. Bírálgatás nélkül fogadta el az okot, a melyet neki mondtak, a midőn Kelet-India rossz termését és más államok apadó buza-termelését emlegették. Azt hitte, vegre is mindegy, miért jobbak az áratok, a földolog, hogy jők legyenek és azok is maradjanak.

Vajjon fognak-e maradni? Ez a nagy kérdőjel merült fel sokak és mi előttünk is. Nem kell a betakarításig várni, sőt addig sem, míg csak hozzávetőleg is

meg lehetne határozni, milyen lesz ennek az évnek a termése. Az áratok a börzéken már is esnek. Ezt a gazdák nagy része, nem lévén immár eladó készlete, nem igen bánja. De érdemes lesz vele törődni, mert hiszen azzal az eladás szerkezettel, mit határidőüzletnek hívnak, a jövő évi termésnek árat már ma kezdik meghatározni. Az őszi buza, mely még odáig sem jutott, hogy szárbá menjen, már forog a börzén, persze csak papírosan, mint papírosbuzza, a spekuláczióknak annyira kövyelt formájában.

Szegény jó magyarom, a te törekvéseidnek, munkád sorsát a spekuláczió elődönti már akkor, mikor még te magad sem tudod, vajjon ad-e az Ur áldást reá. Ha bőségesen lesz a termés, az áratok, mert túlterelés van, ha silányul üt ki, akkor is bajban vagy, mert az ár emelkedése nem kárpótol semmiképpen sem. Neked így is, úgy is kijut, valójában szeretném tudni miért?

Ellenségeid sem tagadhatják, hogy az utolsó időkben sokat tanultál. Jobban műveled a földet, jobban megbecsüled apád örökét, sorsod azonban nem igen akar javulni, sőt úgy látszik rosszabbra fordul. Azok, a kiket akarva nem akarva vezetőddé választottál, nem tudnak, vagy nem akarnak a te bajodon igazán segíteni. Valójában kevesen gondolnak komolyan veled. Ha gondolnának, türnek-e szó és cselekvés nélkül, hogy már ma eladják a termésedet, a mely még alig látszik ki a földből, olyan áratok, a mely mellett tönkre fogsz jutni, csak azért, hogy legyen játszani mivel. A márczius-áprilisióban fabrikált papírosbuzza az őszi határidőig, a mi az ő aratási ideje, jár kézzől-kézre. Nyerni próbál vele mindenki, csak egy veszt biztosan, az a gazda, a ki alig tudja, hogy a játék az ő bőrre foly.

Azt mondják, hogy a papírosbuzza nem nyomja le az áratok. Azt azonban nem tagadhatják, hogy az őszre kötött eladások már a hét forintot sem érik el s azok, kiknek érdeke, hogy elne érjék úgy fonteni a helyzetet, hogy ez ne is következze be. Bezálni fognak jó termésről és arról, hogy a buzaszt mellett más kenyérpótló termékek jönnek divatba. Így volt ez az elmúlt évben is. Mikor azonban kiderült, hogy a termés átkozottul rossz sokfelé, akkor az ár emelkedésének már nem az vette hasznát, a kit az illetett volna. Nekünk úgy látszik, ez a bűnös játék az idén ismétlődni fog.

Gazdák vizsgálzatok, a ti jövőtökről van szó. Ez első sorban reátok tartozik.

TÁRCZA.

Közlemények a zenetörténetből.

(Folytatás.)

A modern zene átfoglalja az 1780. évtől kezdődő periodust, azt az időszakot, a melynek kezdetén Mozart geniusa döntő tevékenységét kifejtendő volt.

Ezen periodus ismét két epochára oszlik: a Mozart-epochára és a Beethoven-epochára. Az előbbi a folyó század fordultáig, a másik körülbelül 1840-ig terjed.

Miután ezen zenei korszakok amúgy is ismeretesek, csak röviden dióhéjba szorítva emlékezünk meg róluk. Mindkét a neherosz saját nemében a művészet egy új világát képviseli.

Ezen korszakokat követi a tulajdonképeni „modern epocha”, a melynek képviselői Wagner Richárd a dramatikai téren és Liszt Ferencz a hangverseny-zene és az egyház-stylus terén.

Közben fekszik az „újabb opera.” A zene továbbképzése a modern zene periodusában általános valamennyi zenei irányelmében.

A melódia személyes nyelvezete teljesen tudatosan alapozik a harmonia melységében.

Gazdag hangszer-zene virágzik s a drámai zene új és nagyszerű alakulatokot nyer a komikus opera terén és mint úgy nevezett „Singspiel.”

Ez utóbbi vezet azután a német dal kiképzéséhez, míg az instrumentál-zene a tánc-zene mellékágában is soha nem tapasztalt hangbőség és jellegzetosságúval kifejlődik, a mi jó részben a cigány-zenének is érdeme.

Végül Bach Sebastyénnek s a régiebb olasz mesterek felerjesztésével az egyház-zene is nagy lendületet vett — úgy katolikus mint protestáns oldalról.

Ennek és az oratorium-zene kiegészítéséül maga az oratorium is egész új alakban tárul szemünk elé.

I. A Mozart-Epooha. (1780—1800.)

Azon zenei epocha, mely a Mozart nevet viseli, általános physiognomijában a tiszta szépség korszaka.

Magában foglalja egyszeremind Beethoven első működését is.

Mozart Farkas Amadeus született 1756. január 27-én Salzburgban.

Az a korszak volt, a midőn a mesternek egyik barátja smannak albumába azt írhatta: „Szeretet, szeretet a lángelme lelke!”

Mozart legsajátlagosabb tere volt a dalmű (opera.) Az opera — mint tudjuk — típusát Olaszországban nyerte.

A mit eredetileg tragedia in musica-nak neveztek, azt nemsokára Opera in vagy per musica-nak kereszteltek. Es egy oly mű, oly darab, mely csak a zene kedveért létezik.

Mozart már kora ifjúságában saját szemléleiből tanulta megismerni az olasz, német, a francia és az angol zenét.

Mozart legkiválóbbat művelt a komikai opera és az ezzel kapcsolatos dalműek („Singspiel”) terén.

Ezekhez tartoznak halhatatlan művei: Figaro, Don Juan és a varázsfuvolya.

Az opera seria vagy a tragikai operához tartozik ellenben az 1781-ben München számára írt „Idomeneo.”

Ezt követte 1782-ben a szerailből szöktetés című műve.

Mozart Figarója 1786-ban jött létre.

Alapjául vette a componista ezen művére névbe Beaumarchais francia komodiáját: „Le mariage de Figaro, ou la folle journée”, mely a francia nemességnek a revolutio előtti zabolátságát festi a lehető leg-szemlélhetőbb módon.

A „Singspiel” ugyanaz a mi a francia Vaudeville, dalműek.

A varázsfuvolyát Mozart 1791, halála évében componálta egy bécsi kulturosi színház számára.

Beethoven Mozartnak ezen művét legnagyobb és legsikerültebbnek tartotta, a itéletét azzal indokolta, hogy a zenének majdnem valamennyi neme, a dalmű a chorális és fugáig talált benne alkalmazást.

Az egész mű egy kikerekített egész.

Az instrumentál-zenének egész belső gazdagsága van e művében kiszórva oly mérvben, hogy szemben ezen művel a zene dramatikai téren való minden eddigi működés aránylag szegény vagy legalább egyoldalulug korlátoltnak tűnik fel.

A modern emberiség szelleme, vagy sokkal inkább a lelke, egyuttal Mozart számos hangszeres műveinek tartalma, melynek elén áll a varázsfuvolya halhatatlan nyitánya.

Wagner Richárd találóan jegyzi meg Mozarttól, hogy „hangszereinek az emberi hang óhajtjeljes lélegzetét belehelte, a mely emberi hanghoz vonzódtott különös szeretettel az ő geniusa. A gazdag harmonia kiapadhatatlan folyamát vezette be a melódia szivebe.”

Igy emelte az instrumentalis elemnek az ének-kifejezés-alkalmasságát azon magaslatra, hogy az a végzetlen szívóhéjnak mélységét magában foglalhatta és felvehette.”

A zongorára és vonóhangszerek számára írt G-moll négyeséről, és a zongora s fuvóhangszerek számára írt

